

тѣбва да яде. Ялъ е всичко, каквото стомахътъ му е можалъ да смели. Днесъ да кажемъ ще яде месо отъ мечка или хиена, утре отъ поръ или куче и т. н. У него въпросътъ за вкусъ едва ли е сжществувалъ нѣкога.

Че наистина коститѣ отъ животнитѣ, които намираме дълбоко заровени въ земята, сж останки отъ храната на пещерния човѣкъ, показватъ следнитѣ нѣща:

1) всички тия кости се намиратъ близу до неговото огнище. 2) Нѣкои отъ тѣхъ сж овжглени, което показва, че месото на дивеча поне нѣкога е било изпичано. 3) Черепитѣ и дългитѣ кости на всички животни сж трошени, за да бжде изваденъ черепниятъ и костениятъ мозъкъ. Много отъ тия кости носятъ ясни следи отъ ударъ съ тжпъ предметъ.

Отлични ловци сж били тия наши прадѣди. Не имъ липсвала нито сила, нито храбростъ, за да могатъ да нападатъ пещерни мечки и хиени. Но често пжти сж прибѣгвали и до хитрости. Ние казахме по-горе, че въ нѣкои наши пещери сж намѣрени останки отъ мамутъ и носорогъ. Дори днесъ, макаръ ловцитѣ въ топлитѣ страни да разполагатъ съ огнестрелно оржие, рискуватъ съ живота си, когато отиватъ на ловъ за носорози. Това е едно диво и крайно свирепо животно, което много пжти е вземало човѣшки жертви, преди куршумитѣ да го повалятъ на земята.

Не по-малко силенъ и свирепъ е билъ и носорогътъ, който се е въдилъ и у насъ. А какво да кажемъ за мамута, за този грамаденъ слонъ, който на височина е стигалъ до три човѣшки ръста? Да се повали на земята отъ слабитѣ стрели на човѣка, е било съвсемъ немислимо. Тогава какъ сж били убивани? Тѣй както днесъ жителитѣ въ топлитѣ страни хващатъ и убиватъ слонове и носорози чрезъ покрити ями. Къмъ сжщата храбростъ, безъ съмнение, е прибѣгвалъ и нашиятъ прадѣдъ, точно тѣй, както ни показва нашата картина (обр. 2.)